

— Нѣмаше, отговорилъ лъвътъ, защото баща ми нѣмаше охота за ядене.

Безъ да се гледа на негодуването на слона, новиятъ законъ билъ обявенъ.

Въ гората се подигналъ ревъ, писъкъ, вой . . . Всички звѣрове били отчаени, ала не смѣяли да се противятъ на закона.

II.

На другия день лъвътъ лежалъ въ пещерата си, като очаквалъ заека, комуто се падналъ жребиятъ.

— „Ще имамъ хубава закуска,—мислѣлъ си лъвътъ,—заекътъ е малъкъ, ала вкусенъ“.

Минавало врѣмето, а заекътъ не се явявалъ. Лъвътъ се прѣскалъ отъ ядъ, защото билъ много гладенъ.

Най-послѣ къмъ пладне дотърчалъ заекътъ, измжченъ, запъхтенъ.

— Ахъ ти, негоднико! — заревалъ лъвътъ, — азъ умирамъ отъ гладъ, а ти си правишъ разходка.

— Прости ме, свѣтли царю, — скромно отговорилъ заекътъ — азъ не съмъ виновенъ, дѣто закѣснѣхъ: зная че си гладенъ, бързахъ повече и отъ вѣтъра, ала по пжтя ме срѣщна и спрѣ единъ твой сродникъ, който искаше да ме изяде, като ме увѣряваше, че сѣ едно е, кой ще ме яде — ти или той. Азъ не се съгласихъ съ него и избѣгахъ, за да ме изядешъ ти.

Младиятъ лъвъ се разтревожилъ.

— Ти си срѣщналъ мой сродникъ? Какъвъ е той? Дѣ живѣе?

— Той прилича на тебе и живѣе въ камененъ дворецъ задъ една планина и двѣ гори. Той казва, че и той билъ лъвъ като тебе и има право да управлява царството на звѣроветъ.

— Какъ! Той се осмѣлява да говори така! — заревалъ лъвътъ. Заведи ме при него.

„Азъ ще го убия,—мислилъ си изъ пжтя лъвътъ, като вървѣлъ слѣдъ заека, — инкъ той ще ми завладѣе царството“.